

Messenger of God

I dag blev Indiens mest flamboyante guru, Gurmeet Ram Rahim Singh, idømt 20 års fængsel for voldtægt. Indisk politi står klar ved barrikaderne, og med god grund. Da Singh for tre dage siden blev kendt skyldig i voldtægt drog hans disciple hærgende gennem Punjab og Haryana. Hvad kæmper de for, og hvorfor?

Hvis man har en svaghed for dårlige indiske film og perfide anmeldelser er MSG (Messenger of God) 1, 2, 3 & 4 et godt sted at starte. Alle fire film er instrueret af guru Rahim Singh, der også har skrevet manus og musik og indtager hovedrollen som episk helt. Som en indisk anmelder skrev, er det ikke kun "øjnene, men også ørerne, der bløder...". I den fjerde MSG-film, The Warrior-Lion Heart 2, står gurun anført 42 gange i rulleteksten, ansvarlig for både casting og kostumer, visual effects & special effects, location, stunts, make-up og frisure.

MSG på LSD

I MSG-1 søger en populær guru (!) at rense samfundet for narkomisbrug og kvindeundertrykkelse, men møder modstand fra systemets mørkemænd. I MSG-3 har plottet en mere syret twist. Her spiller gurun en middelalderkriger, der kæmper for sit land og sine kvinders ære, og til sidst rejser frem til det 21. århundrede, hvor han tager kampen op mod invaderende hi-tech aliens, som han besejrer med sværdet i hånd.

Alle film er en skamløs hyldest til gurun. Som én anmelder skrev: "Guruji sings a love song. To himself. As in, he gazes into the eyes of his own mirror image and croons romantic lyrics. Praise be".

Intet lys under en skæppe

Og Rahim Singh sætter ikke sit lys under en skæppe. Hans

glitrende tøjstil og prangende smykker har givet ham tilnavnet "Rockstar Baba" og "Guru of Bling", og det var heller ikke just den store ydmyghed, der hang over Rahim Singh, da han i fredags tog ind til byen Panchkula for at modtage sin dom. Han kom anstigende i en kortege på godt 100 biler, mens 100.000 af hans tilhængere flokkedes om domhuset. Politiet oprettede vejspærringer, sendte helikoptere i luften og lukkede ned for mobilnet og kabel-tv. Men forgæves.

Da Gurmeet Ram Rahim blev kendt skyldig i voldtægt af to kvindelige disciple i 2002, gik tilhængerne amok og brændte offentlige bygninger ned. Politiet svarede igen med tåregas og vandkanoner, militæret blev sat ind og tre byer erklæret i undtagelsestilstand. I nærliggende Delhi blev der udstedt forbud mod store forsamlinger. I alt 38 omkom i weekendens uroligheder, mens 250 blev såret og cirka 1.000 anholdt.

Vrede sikher, skuffede eunukker og en død journalist

Voldtægtssagen er blot én af mange sigtelser, der hænger over gurun. Han er sigtet for mord på en journalist, der blev skudt i 2002, angiveligt fordi han skrev kritiske artikler om bevægelsen, samt kastration af op mod 400 mandlige tilhængere, som blevet lovet, at Gud ville åbenbare sig for dem efter indgrebet. Den sag blev rejst af skuffede eunukker. Derudover efterforsker politiet nu yderligere 50 voldtægtsanklager, der dukkede op under retssagen.

Endelig lagde gurun sig ud med sikherne, der udgør flertallet i Punjab, da han i fuld offentlig iførte sig gevandter, der mindede om sikhernes tiende guru, Gobind Singh. Hændelsen førte til beskyldninger om blasfemi og sammenstød mellem sikher og medlemmer af hans bevægelse, Dera Sacha Sauda (DSS).

Hengivenhed & håndgribelighed

Alligevel – og på trods af at DSS prædiker troskab, tolerance og seksuel afholdenhed – står menigheden bag deres guru. En del af troskaben handler om Bhakti, den traditionelle

hengivenhed, som hersker mellem guru og discipel i Indien. Mange af følgerne mener, at Rahim Singh er en guddommelig inkarnation.

Men den religiøse hengivenhed er tæt knyttet med mere jordnære behov. Mange håber, at guruens guddommelige kraft kan opfylde specifikke ønsker: at man føder en søn, får et job eller finder en kone. Ofte er kvinderne de mest ivrige disciple, da sekterne bekæmper alkohol- og narkomisbrug, som er et massivt problem i Punjab (se [Flyvende Punjab](#)). Måske guruens formaninger kan bringe deres mænd på bedre tanker.

Sekternes land

DSS er blot en af flere tusinde små og store dera, der ligger spredt over Nordindien, især i Punjab og Haryana. En dera er en religiøs bosættelse eller organisation, der anføres af en guru. Mange af dem, herunder DSS, hæver sig over de traditionelle religiøse brudflader. Guruen tilbyder en supplerende religiøs praksis eller identitet, som ikke udvisker disciplenes oprindelige religiøse udgangspunkt. Man kan sagtens være praktiserende sikh, hindu eller muslim, og stræbe efter guruens velsignelse. Meget passende er DSS logo et 1-tal med et kors, en halvmåne og et Om-tegn.

De største sekter er ekstremt velhavende og drives som moderne virksomheder. De nyder godt af gavmilde bidrag fra velhavende støtter og en lovgivning, der tilgodeser religiøse bevægelser, herunder fordelagtige skatteregler. Ramin Singhs årlige indtægt anslås at være 60 millioner kroner, blandt andet fra hans film og musikproduktion. Hans "Love Charger" album har solgt i over 10 millioner eksemplarer. Vigtigere endnu, råder DSS over store landområder, en kæde af benzintanke og indkøbscentre og et enkelt hospital.

Samtidig er mange af sekterne ombejlet af politikere, der søger guruernes anerkendelse (og ikke mindst, de stemmer, de kan bidrage med på valgdagen). Når den folkevalgte så

tiltræder sit embede går tjenesterne den anden vej. Det er en mekaniske, som især Rahim Singhs har benyttet sig af. Han har støttet både Kongrespartiet og det hindunationale BJP. Af samme grund lå han i 2015 på en 96. plads over de 100 mest indflydelsesrige indere.

Nissen følger med

Sekternes store velstand står i skarp kontrast til medlemmernes fattigdom. Hovedparten af tilhængerne kommer fra de laveste sociale lag, typisk kasteløse sikher, der i sin tid konverterede til sikhisme i håbet om at undslippe hinduismens kastesystem. I teorien er der ingen kastesystem blandt sikherne, de bærer alle samme efternavn – Singh (løve) og Kaur (prinsesse) – for netop at udviske menighedens kastebaggrund.

Alligevel mødte de kasteløse konvertitter samme sociale strukturer i deres ny religion, det var stadig de dominerende (Jat) kaster, der sad på magten. De ejede jorden og styrede samfundet og gør det stadig i dag. Det samme gør sig i øvrigt gældende for de kristne kasteløse (se [Nissen følger altid med](#)). En del lavkaster og kasteløse søgte derfor over i uafhængige sekter i håbet om at viske tavlen ren på ny. Således får alle disciple i DSS et nyt efternavn, Insan ("menneske"). Bevægelsen ønsker – i princippet – at komme kastesystemet til livs.

At Ramin Singh og de øvrige guruer typisk kommer fra de højere kaster, er en vedvarende ironi, som dog nulstilles af sekternes gerninger. DSS udfører socialt arbejde, uddeler mad og medicin blandt de fattige og hjælper medlemmerne i deres møde med statsmagten – gode kontakter virker blødgørende på de indiske skrankepaver. DSS – og de øvrige sekter – giver deres medlemmer en base af tilhør og tryghed, og en magtfuld allieret i et land, hvor relationer er afgørende.

Et vidnesbyrd om et Indien i forandring

Og netop derfor er sekterne i vækst i Indien. De tilbyder et

holdepunkt i en verden, som er præget af større usikkerhed og ulighed. Mange af tilhængerne har ikke nydt godt af Indiens store økonomiske vækst de seneste 25 år, de oplever kun vækstens skyggesider: Overfyldte byer, højere priser, mere forurening og en hårdere kamp på ressourcerne. Bønder og småhandlende er pressede og føler sig svigtede af de traditionelle ledere, politiske og religiøse. Weekendens voldsomme uroligheder bør ses i det lys. Demonstranterne var næppe alle tilhængere af DSS, mange var blot generelt utilfredse.

Og derfor er historien om Rockstar Baba historien om et Indien i forandring: om social og økonomisk opbrud, om voksende materialisme og en accept af guruer, der ikke længere er asketiske, og – ikke mindst – en større fokus på kvinders kår, som den hårde strafferamme afspejler.

Det er dog tvivlsomt om gurun kommer til at sidde i samtlige 20 år, med hans magt og politiske kontakter bliver han bliver sandsynligvis løsladt på kautions om få år. Indtil da kan han bruge tiden på at gense sin nyeste film. Den udkom i maj og handler om en lærer, der rusker op i en forfalden landsby. Også den blev hånet af anmelderkorpset, men hvad gør det, når man er den største af alle stjerner?

For mere om den historisk-sociologiske vinkel:

28.08.2017: [Swarajya](#)

27.08.2017: [The Wire](#)

Jeg vil skilles. Jeg vil skilles. Jeg vil skilles.

Ifølge Sharia kan muslimske mænd afbryde et ægteskab ved sige "talaq" tre gange. Loven er afskaffet i Pakistan og Bangladesh, men stadig aktiv i Indien. Nu overvejer den indiske højesteret, om "triple talaq" er forfatningsstridig. Et forbud vil være en sejr for kvindesagsgrupper, men hvordan kan Sharia overhovedet være gældende i et sekulært land som Indien?

Hvordan tilpasser man Sharia de sociale medier i det 21. århundrede? Tag f.eks. triple talaq. Skal manden sige ordene direkte til sin kone, eller kan han nøjes med at poste dem på hendes Facebook-side? Og hvad med tre sms'er, er det ok? De skriftkloge er uenige, og mens debatten raser, må stadig flere indiske kvinder se deres ægteskab annulleret per smartphone.

Tidligere i år var det så 35-årige Shayara Banos tur, da hun modtog et brev fra sin mand med de tre talaq'er. Deres 15 år lange ægteskab var slut, og siden har hun ikke set sine børn. Skilsmissen afspejlede et skævt magtforhold til mandens fordel, for kvinder har i praksis ikke samme mulighed for at lade sig skille, og er ringere stillet efterfølgende.

En tur i højesteret

Shayara Banos sagfører tog sagen op ved den indiske højesteret, der var tale om et grundlæggende brud på lighedsrettigheder. Søgsmålet anfægtede ikke kun triple talaq, men også flerkoneri.

Søgsmålet vakte opsigt, men var egentlig blot den seneste udvikling i en sag, der startede i oktober sidste år, da højesteretten på eget initiativ stillede skarpt på kønsdiskrimination i islamisk lov (den indiske højesteret er kendt for sin aktivisme og har ret til selv at rejse

principielle sager). Initiativet ansporede andre, både NGO'er og privatpersoner som Shayara Bano, til at følge trop.

Sagen bliver politisk

Siden har debatten raset, og for to uger siden indsendte den indiske regering en officiel erklæring til højesteretten, hvor de krævede *triple talaq* afskaffet, med henvisning til 22 muslimske lande, der havde truffet samme beslutning.

I et modtræk afviste den islamiske interesseorganisation *All India Muslim Personal Law Board* enhver sekulær indblanding i religiøs lov, og argumenterede for, at kvinder er bedst tjent med "instant divorce", da manden ellers kunne føle sig nødsaget til at "myrde eller brænde sin hustru".

Hvorfor Sharia i Indien?

Men hvordan kan Sharia overhovedet være til debat i et land som Indien, der bygger på sekulære principper? En del af forklaringen går tilbage til kolonitiden, og briternes syn på inderne som værende gennemsyret af religion og kasteidentitet. Derfor var det også bedst, om de indfødte fik lov til at administrere deres familieretslige forhold ud fra egne religiøse traditioner, mente altså briterne. Således fik muslimerne Sharia.

Efter uafhængigheden i 1947 var det politisk umuligt at indføre en fælles *All India Civil Code* for alle trossamfund, selvom det ellers flugtede med både Nehru og Ambedkars idealer (hhv. Indiens første statsminister og manden, der stod i spidsen for det indiske forfatningsudvalg). Traditionelle kræfter over en bred kam fastholdt status quo, og desuden udgjorde muslimerne en vigtig vælgergruppe for Kongrespartiet.

Fra Shah Bano til Shayara Bano

Sharia blev (visse) muslimers hellige ko, en kulturel klippe i et hav af hinduer. Det stod klart 40 år senere i den såkaldte

Shah Bano-sag, der ikke kun af navn minder om den aktuelle Shayara Bano-sag.

I starten af 1980'erne trak en muslimsk kvinde sin mand i retten, da han nægtede at betale hende mere end de tre måneder underholdsbidrag, som islamisk lov foreskriver. Sagen endte i højesteret, og i 1985 fik Shah Bano medhold. Manden skulle betale hende 197 rupees om måneden, uanset hvad Sharia mente om den sag. Samtidig opfordrede højesteret til en lovsanering, så alle kunne blive lige for loven, uanset trosretning – et ekko af Nehrus gamle vision.

Kongrespartiets hovedpine

Dommen førte til et ramaskrig i store dele af det muslimske samfund. Shah Bano blev udråbt til kætter og frosset ud af sine trosfæller, og endte med at frasige sig de 197 rupees. Statsminister Rajiv Gandhi frygtede for sine muslimske valgkredse, og gennemtrumfede en hastelov, der annullerede højesterets afgørelse.

Og hermed opstod en af de helt store ironier i indisk politik: Det sekulære Kongresparti er blevet Shariaens beskytter, mens hindunationalisterne kæmper for en fælles familie-lov for alle trossamfund (om end med flere hinduistiske aftryk end Nehru havde forestillet sig).

Shayara Bano-sagen er derfor en politisk foræring til den siddende hindunationale regering. Kongrespartiet ved ikke hvilket ben de skal stå på, for den indiske venstrefløj lider dybest set af samme ideologiske forvirring som den danske, når det kommer til Islam. Sympatien for udsatte minoriteter kolliderer med en stiltiende accept af synspunkter, der ligger venstrefløjen fjernt, f.eks. Sharia.

Feminister vs. feminister

Således tog en markant indisk feminist fornyelig afstand fra Shayara Bano-sagen i det velansete akademiske tidsskrift EPW.

Hun mente, at sagen vil polarisere befolkningen, bidrage til en "stereotyp opfattelse af muslimske mænd og kvinder", skabe opbakning til de konservative kræfter blandt muslimerne, styrke den hindunationale højrefløj og i øvrigt gøre livet surt for Shayara Bano, som hun forudser bliver frosset ud af sine muslimske fæller, ligesom hendes navnesøster blev det i 1985. Desuden er hele korstoget mod Sharia unødvendig, da indisk lov på alle måder beskytter *triple talaq*-ofre.

Det argument afviser den muslimske kvindesagsgruppe *Bharatiya Muslim Mahila Andolan* (BMMA), der er gået forrest i kampen mod *triple talaq*. Hvor manden blot skal udtale tre ord, skal kvinden kæmpe sig igennem retssystemet. Det er urimelig.

Desuden mener de, at *triple talaq* er uden belæg i Koranen, mod forfatningens ånd og grundlæggende umenneskelig overfor kvinder. Det gælder ikke kun *talaq*, men andre aspekter af muslimsk familieret: flerkoneri, arveret, myndighed overfor børn osv.

Kampen fortsætter

Og derfor fortsætter kampen. I august vandt BMMA en sejr i Bombay High Court om kvinders ret til at betræde Haji Alis ikoniske gravmæle i Mumbai. Nu står kampen om *talaq*. Men deres ambition er større: De vil have lov til selv at fortolke Koranen, i stedet for at forlede sig på "patriarchal elements posing as religious leaders". Som gruppens talskvinde siger: "Jeg tvivler på, at de er i stand til at forstå Koranens værdier om retfærdighed, omsorg og visdom".

Note om Sharia: Talaq praktiseres forskelligt afhængig af hvilken islamisk tradition, man følger. Det er kun Hanafi-traditionen, der tillader "instant talaq". Andre traditioner lægger op til varierende karensperioder.

-
- [The Guardian](#), 20. oktober 2016: *'Talaq' and the battle to ban the three words that grant India's Muslim men instant divorce*
 - [Analyse fra BMMA](#): *Seeking justice within family* (Dr. Noorjehan Safia Niaz, Zakia Soman) – akademisk redegørelse for Talaq
 - [EPW](#), 14. maj 2016: *Muslim Women's Rights and Media Coverage* (Flavia Agnes) – den kritiske feminist
 - [Firstpost](#), 19. september 2016: *Why Flavia Agnes' position on Shayara Bano's SC petition is anti-women – kritik af den kritiske feminist*
 - [The Wire](#), 17. juni 2016: *Why Triple Talaq Needs to Be Abolished* – BMMA's argument
 - [Hindustan Times](#), 18. oktober 2016: *Cong caught between Muslim votes and women's rights over triple talaq*

Photo credit: Shutterstock

[The Art of Simple Living](#)

I den kommende weekend fejrer den spirituelle bevægelse Art of Living deres 35 års jubilæum med en gigantisk festival uden for Delhi. World Culture Festival forventes at trække 3½ million deltagere og indvies af selveste statsministeren. Men ikke alle er lige begejstrede. Lokale bønder klager over, at deres marker er blevet inddraget til parkeringspladser, og miljøorganisationer frygter for områdets økosystem. Har Art of Living en skyggeside?

Blandt de mange deltagere, der møder op til på festen på fredag, er sandsynligvis også et par repræsentanter fra

Guinness rekordbog. For det bliver en weekend, der byder på en stribe nye verdensrekorder; verdens største vegetarbuffet, verdens største fællesmeditation og verdens største midlertidige scene, der skal danne ramme for 36.000 artister. Scenen dækker et område på størrelse med fire fodboldbaner.

Udover de mange menige deltagere kommer også ministre, parlamentsmedlemmer og tidligere statsministre fra hele verden. For festivalen har en idealistisk dagsorden; at bringe politikere, erhvervsfolk, forskere, videnskabsfolk og religiøse ledere sammen i en frugtbar symbiose, så de kan udvikle nye strategier til håndtering af globaliseringen. EU stiller med Europaparlamentets vicepræsident. Norge stiller med en kulturminister, en tidligere biskop og en tidligere statsminister. Danmark stiller ikke med nogen.

Stressbekæmpelse på Fiji-øerne

Art of Living (AOL) er en verdensomspændende spirituel bevægelse, der – efter eget udsagn – opererer i "152 lande og har berørt 370 mio. mennesker". De har sågar kontor på Fiji-øerne. I Danmark tilbyder de "stress-udrensnings programmer, der omfatter vejrtrækning teknikker, meditation og yoga".

I Indien er deres primære kundekreds den voksende middelklasse, der søger balance i en stadig mere hektisk hverdag, især de hårdt pressede IT-folk. De er også veluddannede og velhavende, og det sætter sit præg på AOL's hovedkvarter uden for Bangalore; en funklende, fem etagers bygning i ren marmor, formet som en lotus og dækket af 1008 udskårne lyserøde lotusblomster. Bygningen kan ses på flere kilometers afstand, især om natten, hvor den er badet i lys og skifter farve hvert andet sekund.

Den fnisende guru

Bevægelsen guru er Sri Sri Ravi Shankar, der selv var i lære hos den store kendis-guru, Maharishi Mahesh (også kendt som "den fnisende guru"), manden der lancerede Transcendental

Meditation og havde Beatles, Beach Boys og David Lynch i sin fold.

I dag er AOL lige dele NGO og nyreligiøs bevægelse, med godgørende projekter i fængsler og landsbyer over hele verden. Efter eget udsagn arbejder de for "fred på tværs af samfundslag gennem forskellige humanitære projekter, herunder konfliktløsning, katastrofehjælp, bæredygtig udvikling af landdistrikterne... og miljømæssig bæredygtighed".

Netop denne fokus på bæredygtighed er nu til debat. Festivalpladsen dækker et 10 km² stort område omkring Yamuna-floden uden for Delhi, ifølge miljøaktivister et sart økosystem, der ikke kan bære den gigantiske scene, endside 3½ million gæster i tre dage, 640 kemiske toiletter, fem midlertidige broer og de endeløst mange lastbiler, der kører frem og tilbage med forsyninger og byggematerialer. Også bønderne klager. De hævder at deres marker er blevet jævnet med hårdhændede metoder for at gøre plads til P-pladser.

Træerne er kun blevet trimmet

AOL afviser anklagerne. Bønderne – siger de – dyrker jorden illegalt. Og hvad angår byggeriet, så opfører de kun midlertidige strukturer og bruger kun miljøvenlige materialer som træ, bambus og mudder. Ifølge Sri Sri Ravi Shankar er der ikke fældet et eneste træ, "vi har kun *trimmet* fire træer, der skyggede for udsigten". I går tweetede han, at selv bøflerne fornemmer den spirituelle renhed, der nu svæver over Yamuna-floden. De bader i vandet hvor de før holdt sig væk.

Men det statslige miljøudvalg *National Green Tribunal* (NGT) fastholder kritikken. De hævder, at store dele af flodlejet har taget skade. AOL har efterladt bunker af byggeaffald (AOL siger, at det lå der i forvejen). Træer og buske er blevet fjernet, fugle og dyreliv er forsvundet og terrænet er blevet planeret, så det er mere "festival-venligt". Ifølge eksperterne har de mange indgreb reduceret flodens evne til at

absorbere store vandmængder, og det øger risikoen for oversvømmelse af Delhi næste gang regnen falder hårdt.

Men NGT er også kritiske overfor regeringen og statsmagten, som godkendte festivallen, og nu tilmed bidrager med logistisk støtte. For et par dage siden mobiliserede forsvarsministeren det indiske militær til opførelse af de midlertidige broer over Yamuna-floden. Officererne undrer sig. De mener, at bistand til private, religiøse festivaller ligger uden for deres virkefelt.

Sri Sris loyaliteter

Og hér ser man konturerne af AOL's måske største skyggeside, nemlig Sri Sri Ravi Shankars nære tilknytning til den hindunationale sag. Ravi Shankar er en af Modis tro væbnere, og sad på forreste række ved hans indvielsesceremoni i maj 2014. Heri ligger måske én af årsagerne til regeringens velvilje overfor World Culture Festival.

For den smilende guru udgør hindunationalismens kærlige ansigt udadtil. Nok prædiker han fred og tolerance, og har prydet søjlerne i hans lotusformede hovedkvarter med halvmåner, jødestjerner og kristne kors. Men bag hans glade budskab lyder et andet mantra; at Indien er en hinduistisk nation, og hinduismen den suveræne religion.

Som tidskriftet The Economist bemærker, lyder han mere som en politiker end en guru, når han udtaler sig om de hindunationale mærkesager. Sri Sri mener, at muslimske mindretal bliver favoriseret på bekostning af hinduer, og at der skal opføres et Rama-tempel på ruinerne af Babri Masjid moskéen i Ayodhya – én af de mest kontroversielle hindunationale kæpheste.

Det budskab fortaber sig hurtigt, når 650 afrikanske trommespillere slår tonen an på den store scene fredag aften. World Culture Festival er en fest, der hylder global samhørighed, der er ikke plads til lokal malurt og politisk

fnidder. Man må håbe, at det indiske militær får bygget nogle solide broer hen over Yamuna-flodens grumsede vand.

Photo credit: [A. Einsiedler](#) / [Shutterstock.com](#)

Se også artikler på blandt andet [Firstpost](#), [The Wire](#), [The Economist](#), [IBT](#) og et [norsk forskningsprojekt](#)

Nissen følger altid med

Der bor 28 millioner kristne i Indien, og de fleste af dem kommer fra bunden af det indiske samfund. Det er dem, som er mest modtagelige overfor det kristne budskab. De håber på et liv uden for kastesystemet. Desværre følger nissen altid med.

I det sydlige Indien, i delstaten Tamil Nadu, ligger en katolsk kirkegård, der er delt hen over midten af en stor mur. På den ene side ligger højkasterne, på den anden side de kasteløse. Muren blev bygget for 60 år siden, og selvom den forbryder sig mod den indiske forfatning og er blevet fordømt af den katolske kirke, har den været umulig at fjerne.

Kirkegården ligger på privat jord, og beskyttes af stærke kræfter. For nogle år siden rev to katolske præster dele af muren ned, men den blev hurtig genopført af rige kristne godsejere.

Kristendom & kastesystem

Den umage alliance mellem kristendom og kastesystem går langt tilbage. De var højkaster, der først lod sig omvende, da disciplen Thomas i år 52 ankom til Sydindien. Lige siden har de holdt deres gren af kristendommen adskilt fra de øvrige menigheder. De ønskede ikke at indlemme lavkaster i egne rækker.

Siden fulgte portugiserne, der grundlagde katolske menigheder i Goa og Bombay i 1500-tallet. Portugiserne nærede ikke noget ønske om at reformere samfundet. De konverterede – med sværdet i hånd – hele landsbyer til kristendom, uden skelen til sociale strukturer. Kastesystemet levede videre i en ny religiøs indpakning. I dag udgør katolikkerne 25% af Goas befolkning, og præsterne kommer næsten udelukkende fra de familier, der oprindeligt var braminere for 500 år siden.

I 1800-tallet kom den tredje bølge af kristendom rullende med protestantismen. Briterne spredte ordet i deres besiddelser, især i Tamil Nadu og langs den indiske østkyst, mens

amerikanske baptister var aktive i det nordøstlige hjørne af Indien, hvor de høstede sjæle blandt de krigeriske hovedjægerstammer i Nagaland. De var dygtige. I dag er 90% af befolkningen i Nagaland baptister, forholdsvis flere end i Mississippi, USA.

Uden for systemet

Det er især blandt katolikkerne, at kastesystemet hængte ved, måske fordi den katolske kirke er mere hierarkisk end den protestantiske, men kastesystemet præger hele det kristne samfund i Indien.

Ifølge hjemmesiden www.dalitchristians.com er de kasteløse nærmest ikke-eksisterende i det kirkelige system selvom de udgør 75% af menigheden. Kun seks af de 156 biskopper og 600 af de 12.500 præster er hentet fra de kasteløse. Og de bramiske præster sørger for, at menighederne holdes adskilt. De kasteløse placeres bagerst i kirken, modtager ikke nadveren sammen med de andre og begravnes i behørig afstand fra højkasterne.

Det var ellers drømmen om ligeværd, der lokkede et stort antal kasteløse over i den kristne fold. Men der lå ingen Edens have på den anden side af dåben, tværtimod. I dag lever 85% af de kristne kasteløse stadig i den samme slum, som deres forfædre gjorde da de stadig var hinduer. De oplever samme undertrykkelse og diskrimination, og udfører samme ydmygende og dårligt betalte arbejdsopgaver. Som en ekstra bet blev afskåret fra de jobkvoteordninger, som var øremærket de kasteløse, med begrundelsen af de kristne jo ingen kastesystem havde!

Kastesystemet overalt

Men kastesystemet trives i bedste velgående blandt de kristne, ligesom det trives blandt muslimer, sikher og buddhister. For kastesystemet er en social konstruktion, der gennemsyrrer hele det indiske samfund, og langt fra holder sig til hinduismen

alene.

I Vesten hersker der generelt en forenklet forståelse af kastesystemet: At der findes fire kaster, hvor Bramin (præstekasten) befinder sig øverst, hvorefter status og rang falder med Kshatriya (krigerkysten), Vaishya (købmandskysten), Sudra (tjenerkysten), og de kasteløse i bunden. Og jo længere nede, man befinder sig, jo større er den karmiske straf, man afsoner.

Men denne forståelse er i store træk en gengivelse af den braminske fortælling om kastesystemet, som står beskrevet i hinduismens hellige tekster. Den deles ikke nødvendigvis af det store flertal af indere (95%), der ikke er braminiere. De anerkender ikke, at braminiere ligger øverst i hierarkiet, og de mener ikke, at de afsoner en karmisk straf.

Varna & jati

For sideløbende med "de fire kaster" (eller de fire varna'er, som braminiere kalder det), findes den langt vigtigere jati-struktur. Der findes tusindvis af jati'er, og de udgør kastesystemet i praksis. Alle indere fødes ind i en jati, også de kasteløse, som ligger uden for varna-systemet.

Jati'en udgør ens stamme og klan, og man bærer dens navn som sit efternavn. Det er her man finder sin hustru og det er jati'en, der bestemmer ens erhverv. Selv religiøse forhold kommer i anden række. Kristne familier vil hellere gifte deres børn væk til hinduistiske fæller fra samme jati, end til kristne fæller fra underlødige jati'er.

Stammefolk & kasteløse

På trods af at kastesystemet overskygger kristendommen i forhold til social position, er den alligevel på fremmarch, blandt andet i delstaten Jharkand i det centrale Indien, hvor hovedparten af befolkningen stammefolk. De såkaldte Adivasis er fattige og socialt udstødte, og missionærerne ser dem

derfor som lavthængende åndelige frugter, der vender sig mod Jesus, hvis budskabet pakkes ind med løfter om mad og medicin, og skolegang til deres børn.

Ifølge hindunationale bevægelser, som bekæmper den kristne ekspansion, modtager lokale NGO'er store pengebeløb fra kristne organisationer i USA, og heri ligger sandsynligvis én af grundene til, at den indiske regering har lukket 13.000 NGO'er inden for det seneste år (den anden grund handler om minedrift og er beskrevet i indlægget [De brændende miner i Jharia](#), som i øvrigt ligger i Jharkand).

Men konverteringerne fører sjældent varige forbedringer med sig, uanset hvilken vej de svinger. Det er hverken kristne missionærer eller søde julesalmer, der hæver stammefolket og de kasteløse ud af deres armod. Her hjælper kun det lange, seje træk udi sociale forbedringer. Muren på kirkegården i Tamil Nadu falder ikke foreløbig.

For mere om kastesystemet, se bl.a. [Myter om kastesystemet](#).
For mere om forholdene i Jharkand, se [Indian.ink](#)

[En fatwa mod Islamisk Stat](#)

Både Al-Qaeda og Islamisk Stat drømmer om jihad i Indien. Det er hinduismens arnested og de vantros højborg, og "Slaget om Indien" er en forudsætning for den islamiske dommedag. Men Indiens egne muslimer holder sig generelt i ro, og i sidste uge udstedte over 1.000 indiske retslærde en fatwa mod Islamisk Stat. Hvorfor har jihadierne så trange kår i Indien?

For et par måneder siden dukkede et 32 sider langt dokument op

i de pashtunske stammeområder i Pakistan, der beskrev Islamisk Stats planer for et storslået angreb på Indien. Ifølge dokumentet skulle IS forene de mange Taliban-fraktioner i en samlet hær, og marchere ned gennem Indien og starte et "apokalyptisk slag". Efterretningskilder mener, at dokumentet er autentisk.

Også Al-Qaeda kredser om Indien. I september sidste år lancerede de AQIS (Al-Qaeda Indian Subcontinent), der skulle omdanne Indien til "et nyt Irak og Syrien", men endnu har de ikke gennemført et eneste angreb på Indien.

Drømmen om dommedag

Indien er ellers et oplagt mål. Der bor 172 mio. muslimer i Indien, og de fleste af dem er fattige. Samtidig er hinduismen den mest dæmoniske af alle religioner, med deres tusind guder og tilbedelse af fallossymboler og gudinder med bare bryster. Det mener i hvert fald Sydasiens islamister, mens deres arabiske brødre i højere grad retter deres galde mod jøder og kristne (og allermest shia-muslimerne i Iran).

Og endelig er der forestillingen om dommedag, som IS og Al-Qaeda mener er nært forestående. Ifølge de islamiske skrifter – de såkaldte Hadith'er – vil det ske i en tid præget af druk, hor og moralsk forfald, hvor "kvinder ser nøgne ud selvom de er påklædte", og hvor mennesker er grådige og fyldt med hovmod og "kappes om at bygge højeste bygninger". Profetien nævner også, at muslimerne tugtes over hele verden, mens "de retfærdige kæmper i Syrien under sorte faner mod tyrannen i Damaskus". Listen er lang og virker påfaldende aktuel.

Drømmen om kontant belønning

Det endelige tegn på dommedag er Mahdi'ens ankomst – profeten Mohammeds efterfølger, der sammen med den genopstandne Jesus (!), vil skabe en islamisk verdensorden. Men først venter det episke slag om Indien, den såkaldte Ghazwa-e-Hind, hævder i hvert fald de sydasiatiske islamister i Al-Qaeda og IS, og

henviser til en relativ obskur Hadith. De har deres grunde. De hader hinduerne, og håber profetien kan vække de indiske muslimer. Lykkedes det, følger måske også kontant belønning fra deres rige arabiske kampfæller.

Men kampråbet vækker ikke umiddelbart gehør blandt Indiens muslimer. I sidste uge udstedte retslærde fra de 1.000 vigtigste indiske moskeer en fatwa mod IS, og fordømte bevægelsens myrderier og deres behandling af kvinder. De erklærede IS for u-islamisk og opfordrede deres kolleger i 50 andre landet at tilslutte sig fatwa'en. Samtidig er det relativt begrænset hvor mange indere, der har sluttet sig til IS.

Også Al-Qaedas bestræbelser er faldet til jorden. Ifølge sikkerhedseksperter kommer de ikke til at udgøre en trussel mod Indien, hverken på den korte eller mellemlange bane. Det samme gælder deres lokale samarbejdspartner, Indian Mujahideen, som stadig befinder sig på rørbombe-stadiet. Nærmest alle de store terrorangreb i Indien de seneste 20 år har været udført af udenlandske jihadier med hjælp fra den pakistanske efterretningstjeneste.

Grund til utilfredshed

Men hvorfor er indiske muslimer så fredelige? De har masser af grund til utilfredshed. Deres indtægt og uddannelsesniveau ligger langt under landsgennemsnittet. De er dårligere repræsenteret i parlamentet og den offentlige sektor end selv de kasteløse – to af de vigtigste kilder til magt og indflydelse i Indien. I årtier har muslimerne oplevet massiv undertrykkelse fra indiske sikkerhedsstyrker i Kashmir, den eneste delstat med muslimsk flertal, og i andre delstater er der hyppige sekteriske sammenstød mellem hinduer og muslimer. Som regel går det hårdest ud over muslimerne, da de udgør mindretallet.

Endelig er muslimerne blevet udsat for en stadig mere skinger

hindunational retorik inden for de senere år. De beskyldes for at være illoyale overfor Indien, en pakistansk 5. kolonne, der står klar til modtage invasionsstyrkerne fra nordvest. Hinduekstremister patruljerer deres bydele når der spilles cricket-landskamp mod Pakistan, for at sikre, at der hænger tilpas mange indiske flag i vinduerne, og at ingen hepper på det forkerte hold. Muslimske mænd beskyldes for Love Jihad; at de forfører hinduistiske piger og tvangskonverterer dem til Islam med henblik på en gradvis overtagelse af Indien.

Sufier

Alligevel er forholdet mellem muslimer og hinduer generelt præget af fred og harmoni. En del af forklaringen er historisk. I flere hundrede år herskede de muslimske moguler over Indien, men de udgjorde et mindretal og var tvunget til dialog og respekt overfor det hinduistiske flertal. Og sådan er det måske stadig i dag for de almindelige borgere. Muslimerne er spredt over landet, de er sårbare og ønsker ikke ballade.

Men mogulernes respekt var også religiøst funderet. De var præget af sufisme, en mystisk og sanselig gren af Islam, der følger en mere symbolsk tolkning af Koranen. Sufierne respekterede andre trossamfund og deltog i hinduernes religiøse højtider. Siden fulgte Nehru og Gandhis pluralisme. Deres sekulære, demokratiske vision for det moderne Indien var måske det bedste serum mod militant islamisme.

Lord Voldemort

Men den hellige gral er ikke velforvaret. Gamle, halvgamle og nye trusler trænger sig på. I løbet mogulernes efterår i 1700-tallet blev sufismen fortrængt af en mere dogmatisk Islam, bedst repræsenteret ved mogulernes Lord Voldemort, Aurangzeb. Og i 1800-tallet opstod en række reformbevægelser inden for Islam, der alle dyrkede den islamiske fundamentalisme, og som i dag udgør det ideologiske grundlag for nutidens Taliban-

bevægelse og Lashkar-e-Taiba, den farligste terrorgruppe i Kashmir. Islamismen trækker på en rig og gammel tradition i Indien, og netop Lashkar-e-Taiba nyder en vis støtte blandt de mest militante indere.

Også på det sociale plan lurder faren, for muslimernes stigende velstand og læsefærdigheder kan give ideologisk bagslag. En fattig daglejer har andet at tænke på end dommedag og utopi. Uddannelse fører til tankefrihed på godt og ondt, men det er ingen kur mod radikaliserings. Det gælder også i Vesten.

Endelig kommer den hindunationale vækkelse, som er ligeså drevet af tanken om det endelige opgør, som islamisterne er. Deres mange små og store snit mod Indiens pluralisme bidrager til profetiens fuldbyrdelse, selvom de nok mener det modsatte. Udviklingen i delstaten Gujarat er et godt eksempel: Længe plaget af hyppige sekteriske sammenstød, indtil den store massakre på muslimer i 2001 lagde låg på nye konflikter. Der har ikke være nogen alvorlige sammenstød lige siden. Men det skyldes måske, at de mange muslimer nu er søgt sammen i ghettoer uden kontakt til hinduerne, med alt hvad deraf følger af fordomme og fjendebilleder på begge sider af hegnet.

IS og Al-Qaedas dommedagsfantasier har stadig lange udsigter. I mellemtiden må man håbe, at inderne aldrig glemmer deres multikulturelle udgangspunkt, og fortsat viser vej udi religiøs tolerance og fredelig sameksistens. Det er en harmoni, som har mange ansigter. F.eks. en fatwa mod IS.

[Velproduceret IS Khorasan propagadavideo](#) om dommedagsprofetien, rettet mod vestligt publikum.

...og [én til](#)